

Tatai Tömegsport és Tájfutó Honvéd Sportegyesület

TTT-HSE

http://ttt-tata.etata.hu; ttt.tata.2004@gmail.com

2890 Tata, Május 1 út 53/B.2/2.

63200030-11023517

06 (30) 575-4324

18614828-2-11

Tájfutás * Atlétika * Jászat * Természetjárás * Klapka Focusul * Sportlövészet * Ökölívás * TataCross * Rodeo Dancer's * Warhammer * Tactical Combat * Teke * Seymenek

2015. év kirándulásainak összefoglalói, beszámolók,

SZÖSSZENETEK

Írta és lejegyezte: Mészáros Károly
Részvevők, szereplők: Csavargó Csapat

2015. február 07-14. Sí túra, Ausztria

A kirándulásról kivételesen, de legnagyobb tisztelettel Pinter Laci írta meg a beszámolót, az elmaradhatatlan szösszenetet.

A feltöltendő képeket még várom és elérhető lesz valamilyen csinos popóra való kattintás után

Hosszas előkészítés és változó jelentkezői összetétellel, 2015. február 7-én reggel ismét elindultunk, hogy meghódítsuk az egyik legszebb osztrák síparadicsomot, a Lungau és a Lungo sí régiót.

A korábban jelentkezett 23 fő helyett a végén 12-en jöttünk össze, a többség „felnőtt”, egy gyermek és néhány „senior” volt a csapatban. A legkésőbb „kiesett” csapattagok közül a szakosztályvezetőnk távollétét több szempontból is megsínylettük, azonban a baráti jókívánságok és remények megtartották a csapatban a lelket, így gyakran önként vállaltunk kicsit többet is helyettük, pld. a hüttékben, illetve a sípályákon.

Nausessbe történt megérkezésünk szombat kora délutánra esett, ahol Kucsma Bandi gondos szervezése eredményeként és Szabó Józsiék jóindulata következtében Tóth Gabi barátunk gyors elhelyezési körülmény-változáson esett át: a konyhai heverőt gyorsan kicserélte egy önálló szobára, ahol kétszemélyes baldachinos ágyikó várta. A többiek is kellemes és elfogadható körülmények közé kerültek.

Az időjósok által beharangozott hatalmas hóvihár jelei már szombat este megjelentek. Gyakorlatilag 2 és fél napig rázta szakállát az illetékes, sokakat megfontolásra készítette, gondolja meg, mikor és hova megy. Hát a mi csapatunk Fanninbergnél kezdett, és a friss hóban, gyakran átláthatatlan ködön keresztül, sokszor egymást sem látva indult a nehéz küzdelembe. Az első lesiklások nem igen voltak élmény dúsak, főleg arra koncentráltunk, hogy épségben megússzuk a kezeletlen pályákat, és kéz- és lábtörés nélkül lepihenhessünk.

Joász Attilát ez azonban nem igen térítette el a feladattól, neki a szél nem parancsolt, úgy vágta ketté, úgy haladt széllel szemben is, mint egy golyó, vagy a kés a vajban. Gabi és mások pedig annak is örülhettek, ha a szél kegyes volt hozzájuk és nem döntötte fel őket.

A másnap sem hozott érdemi változást. A pályákon tovább nőtt a friss hó vastagsága, és még mindig a szűz hóban siklottunk. A szél és a hó vízszintesen jött, több felvonót és sípályát is lezártak.

Harmadnapra, szerencsénkre kitört a napfény, és elkezdődhetett az élményszerzés, és a többi terület meghódítása is. Gyűltek a trófeák, az újabb „megsíelt” pályák, a hol gyorsabb, hol lassabb lesiklások. A csodálatos idő a tábor végéig kitartott. Ez lehetőséget adott a többség tudásának emeléséhez, igazi sí-élmények szerzésére. Bizonyára vannak, aki megérik annak a szépségét is, amikor kétezer méter magasan síelsz, leülsz egy hűtőnél, kortyolod a meleg teát, a Jágemeistert, vagy egy pohár sört, és az arcodat égeti a Nap. Hát mi ilyen szépséget is kaptunk. Közben nemes gondolatok, aranyköpések is születtek, de ezek igazából csak akkor és azoknak mondanak valamit, akik akkor és ott voltak.

Gyakorlás, tanulás, biztatás volt a fő IGE. Tanítómesterünk, Hugyecz Gyuri, nem csak ezen a két napon, hanem a tábor egésze alatt folyamatosan segített, aggódott, pihentetett, javasolt. Ő maga pedig a napi síelések után gyakran pihentetett, regenerálódott. Mindenki vigyázott magára, s akik korábban sportbalesetet szenvedtek, az első napokban még óvatosabbak voltak, de azon voltunk, hogy ezek a kellemetlen emlékek feledésbe merüljenek és újabb, szerencsés, sikerekben gazdag sí-élményekkel legyenek felülírva.

A társaság zöme egész héten kitartott Fanninberg mellett, de a kóbor lovagok az idén választott 5 sí régióból 4-et meglovagoltak. A csapatban volt 2 vakmerő is (Pálinkás Matyi és Pintér Laci), akik nem csak a fanninbergi régiót, hanem Öbertauern, Aineck, Katschberg magasságait és a 6 km hosszú A1 sí-autóályát is meghódította. A kezdeti havazás a 100 km-es összpályahosszal büszkélkedő síparadicsomba is elért, így első kiruccanásukkor – többek szerint meghátrálva – újabb tapasztalatok szerzésére visszavonultak, pontosabban csak átdiszlokáltak a megszo-kott tanuló pályára – s ezt szó szerint értsétek, tanuló pályára!, mert ott még lehetett látni és kényelmesen, biztonságosan síelni.

Arra mindig ügyeltünk, hogy senki sem maradjon egyedül, és Dávid is vigyázott a nagyapjára, amikor a fekete 13-as pályán csalinkáztak lefelé. Szóval, közölünk már újabb két fővel többen csúsztak le ezen a fekete pályán is. Sok fotó és videóklipp készült a hétről, melyek reméljük, hamarosan megjelennek a TTT honlapján is.

Az esték a hagyományos módon, közös vacsorákkal, kellemes beszélgetésekkel teltek. A sí csapat tovább erősítette a TTT szellemiségét, a sport szeretetét, a családok és kollégák összetartozását, és lehetőséget adott a pihenésre, kikapcsolódásra. Nem csalódtunk az étel-, ital készle- tezésben, járatos családtagokban, túratársakban sem, most is annyi gyarmatárú jött össze, hogy lavinaáradat esetén is bőven kitarhattunk volna még vagy 3-4 napig.

A teljesség mellőzésével: a közös főzések, sütések mellett, külön élményt adott a Szabó Józsi és Tünde által villanyoltással szervírozott lángoló, rummal leöntött fagylaltos palacsinta, vagy a Kucsma Marcsi és Pálinkás Matyi által készített zöld lencseleves. Hugyecz Gyuri által készített székelykáposzta, Veszélka Kati féle zöldségfésleség, Tóth Gabi neje, ill. Pintérné Thurzó Ica által otthonról küldött finom falatok elfogyasztása is, valamint Joósz Attila borkóstolóval egybekötött bemutatója és enyhén harcias dialógusa Kucsma Marcival a fahordós vs. fémhordós borkészí- tés és tárolás rejtelméről.

Összességében, jól éreztük magunkat, köszönjük egymásnak és a szervezőknek, és reméljük, jö- vőre ismét találkozunk, talán más sí régiók meghódítása céljából is!

Baráti üdvözlettel, az egyik kóborlovag, Pintér Laci.

Lélekben mi is ott voltunk. Én főleg a hűtőben (a szerk)

2015. február 21-22. Idegenvezetők világnapja, Budapest

Végre kezd beérni az a hatalmas munka, hogy a szösszenetek, emlékeztetők megfogalmazására más, nagyra becsült túratársak is kaphatók legyenek.

Így készült el az alábbi szösszenet is Tarján Pisti Tisztaszívű túratársunk tollából az utókorra tekintettel. A fogalmazvány változtatás nélkül itt olvasható:

Szössz a neten, azaz szösszenet a 2015 évi Idegenvezetők Világnapja általunk látogatott programjai apro póján.

Némely megátalkodott túratárrsal ellentétben – tudnék neveket mondani – rendszeres olvasója vagyok a Méltóságos Elnök Úr által karban-, és még ki tudja miben tartott TTT honlapnak. Innen tudtam meg, hogy a nagykorú O.J. társszervezője vagyok az Idegenvezetők Világnapja rendezvényeinek látogatása ügyében. Átláttam a feladatot, feltettem a lábam a kanapéra, azonnal kinyitottam egy sört, mivel világossá vált, hogy az ég adta világon semmit nem kell csinálnom.

Majd történt, hogy egy szépnek induló februári estén mobilom hívást jelzett, fentebb nevezett személy nevét kiírva. Rögtön a szívemhez nyúltam, de kiderült, már későn. Pedig jó ötletnek tűnt. A mi kedvenc szakosztályvezetőnk elárulta, hogy néhány nappal korábban nem csak Ő, de többen is ugyanezt tették, csak éppen mindenki az ő szívéhez nyúlt, és nem a sajátjához.

Ez úton is kívánok jobbulást!

A kialakult helyzetben egyértelművé vált, hogy társszervezőből előre léptem a ranglétrán fő- és egyetlen szervezővé. Mentorommal megbeszéltük, hogy a hajós, illetve a buszos kirándulásokra mindenképpen jó lenne helyet szerezni, a többi opcionális. Nosza, belevágtam a dologba. Kisebbségi kanyarok után tényleg csak ez a két program maradt, a többitől lemaradtunk.

Rövid egyeztetést, köröztetést, le- és bejelentkezéseket követően mindkét alkalomra 4-4 fő jelentkezett rajtunk/tam kívül. A többiek ügyében tárgyalást kezdeményezek a Tiszta Szívű és Lelkű Konceptió Per Bizottságnál. A gyanúsított listáról leiratkozni kizárólag az Elnök Úrhoz – a Bizottság tagjain keresztül – felterjesztett korrupciós ajándékokkal (mindenek előtt jövedéki termékekkel) lehet, amit a következő kirándulásokon tehetnek meg az érintettek. Soroltassék fel a résztvevők nevei dicső utókor számára.

Hajósok: Esküdték, Korimék, Tarjánék (Panka és én)

Buszosok: Ismét Esküdték, Mócsaiék, Tarjánék nélkül.

Nem estem kétségbe. Még jó, hogy vannak szakosztályon kívüli ismerősök is. Így aztán fel is duzzadtunk 15, illetve 12 főre. Ezáltal lett a kisebbségből többség, de ezt ne értse félre senki!!!

A hajókirándulásról röviden annyit, hogy hajózáztunk egy órácskát, és közben egy szakavatott idegenvezető elmondta mindazt, amit a parton látható, vagy valaha látható épületekről tudni kell és érdemes. Nem volt uncsi, de nem is csigázott fel. A buszon viszont egy rendkívül jól anekdotázó és nótázó hölgy volt a kalauzunk. Igaz, a „Régi mániám ...” kezdetű dalt ő még a „végig hajtani a Stefánián” szöveggel énekelte, pedig mi egy másik verziót is ismertünk, amely a XX. század első felében volt itthon népszerű, és állítólag ma is van rá igény.

A másfél óras út alatt bejártuk a belvárost, a Városligetet, a várat és a Citadellát. (Fő vonalban.) Idegenvezetőnk érdekességképpen elmondta, hogy a Rákóczi út miért olyan, mint az élet, hogy Sissi kit nevezett belga tehénnek, miért Tattersall a volt lovarda, mitől EMKE az EMKE, hol van Millenáris Sportpálya és miért nem a Millenárison, hogy bár kézzel nem érhetett hozzá,

mégis hogyan verte bele Ferenc József.... (az ezüst szegecset a róla elnevezett hídba), mit neveznek Budán sörnyitónak, mi az összefüggés a Városligeti Mújégpálya és az Országos Mentőszolgálat között, ki és milyen célból építtette a mai tiszt házat a Stefánián, miért omlott be anno a Szent István Bazilika kupolája, hányszor tolták arrébb a Baross szobrot, hol volt a legtöbb utcalány a XVIII-XIX század között. Csak hogy a kultúrtörténeti és építészet szempontból legfontosabbakat említsem.

Örömmel tájékoztatom a tagtársakat, hogy az általam meghívott külsősök mindkét alkalommal a taton foglaltak helyet, és nagyjából úgy is viselkedtek, mintha rendes tagok lennének, csak a rövidet méretezték rövidre.

Összességében jó kis kirándulások voltak.

Janinak pedig ez úton is kívánok minden jót.

Tiszta szívű és lelki Tarján István

Kirándulás hajóval és busszal

2015. április 24. Szolnok

Idei első szösszenetem ez lesz, hiszen a korábbi rendezvényeken csak lélekben voltam ott.

Nem szaporítom a szót. Egy úgynevezett pénteki kiránduló csapat (munkanélküliek, nyugdíjasok és egyéb lébecolók) indultak útnak. Innen látszott, hogy a családokból ki az, aki a pénzt keresi kemény munkával, ki az, aki csak költi. Így aztán én is egyedül mentem.

Elég hézagos volt a buszunk, mindenkinek jutott kényelmes ülőhely, hiszen sokan eleve autóval jöttek, mondván nem közösködnek a zömmel.

Mindez nem vette kedvünket és amint kiértünk az autópályára a gépjárművezetők legnagyobb bánatára előkerültek a haza magyar termékek és a poharak.

Egy rövid megálló beiktatásával máris Szolnokon találtuk magunkat.

Az első uticélunknál, a laktanyánál már vártak minket és tényleg mindent megtettek, hogy jól érezzük magunkat.

Meghallgattunk két reális bemutatkozást a csapatokról, majd a külön számunkra berendezett technikai bemutatón nosztalgizált néhány vén obsitos felidézve a régmúlt fiatalságot, ami elszállt, mint a szell....ő.

Icát úgy kellett visszafogni, nehogy felszálljon a repülővel, szerencsénkre egyik sem indult el. Később hálát adtunk a helyiek előrelátásának, hogy lőszert sem adtak Ica kezébe, mikor tanulmányoztuk a kézfegyvereket.

A komplex foglalkozás elérte a célját és ezért jutalmul beengedtek minket a költözés alatt álló repülőmúzeumba, ahol az egyenlőre ott maradt légi alkalmatosságokat tekintettük meg egy igazán érdekes kalauzolás mellett. Sok anekdotát és történetet hallgattunk meg a repülésről. A séta közben, mondhatni a mi kedvünkért egy éppen arra gyakorlatozó Gripen röpci pilótája szórakoztatott minket műrepüléssel le, föl, hanyatt fekvve, forgolódva oda-vissza zúgott a fejünk felett blokkolva mindennemű egymás közötti kommunikációt.

A légi show után elfoglaltuk az objektum étkezdéjét és jóízűen befaltuk a már kihűlt ebédet, nem törődve a szálkákkal és a megjegyzésekkel.

Jóllakottan, mint a kölyök-gólyák buszra szálltunk és beirányoztuk a toborzó irodát, kisebb riadalmat keltve a környéken.

Az irodánál már vártak minket, miután felfrissítettük a korábbi, most már korosodó parancsnokot és meglátogattuk a helyi múzeumot, ahol további nosztalgikus élményeket gyűjtöttünk be. Tényleg érdekes volt és csak gratulálni tudunk a kezdeményezésért és a múzeum üzemeltetéséért.

A sok kötelező program után egy kis városnézés volt beiktatva a csapatnak, ami sokaknak a fagyizónál véget is ért és a ránk törő nyári meleget néhány tucat fagyival mérsékeltek. Néhány bátor túratárs később elmerészkedett a Tiszáig is, ha már itt járunk, legalább lássuk.

A végén egy gyors elhatározás után elindultunk Budapest felé és az úton elpusztítottuk a maradék hazait, meg a sütiket. Ettünk volna többet is, de már nem volt.

A kirándulás szokatlan jó időben zajlott. Eső nem volt, csak a visszafelé úton, de akkor már buszon voltunk. Úgy döntöttünk, hogy ebben az évben már minden kirándulásunk ilyen jó időben lesz...
... vagy nem

2015. május 16. VIZI TÚRA A DUNA HULLÁMAIN

„A hajós ember, azért nem iszik vizet, mert a vasutas sem eszi meg a sít”

Nemzetbiztonsági érdekből más elfoglaltságom miatt alakult ki az a tarthatatlan helyzet, hogy az aktuális szösszenetet megint nem én nekem kellett megírni. Ahogy nézegettem a fotókat szívesebben írtam volna én, de lassan meg kell békélnem azzal a gondolattal, hogy lejárt a szösszenetek területén tartott hegemoniám és át kell adni a stafétatollat másoknak.

Nekem csak az adatott meg, hogy változatlan formában tegyem közzé kedvenc túratársunk művét.

Íme:

Ilyen is ritkán adatik meg. Egy egész hajónyi túratárs egyszerre kiáltotta: „Tarján Pista”. Mielőtt bárki irigykedne, tudni kell, ezzel szavazták meg, hogy én alkothatom meg a szösszenetet.

A kirándulásra Ocsó azt írta, igyekszik 07.30-ra ott lenni. Megpróbáltuk megelőzni, de már ott volt. Régen nem láttam, közte volt egy kis szívzúr is. Azt hittem, majd egy lábadozó Ocsót látok. Szerencsére nem. Pörgött, intézett, szervezett, magyarázott. Igen, ez a mi Ocsónk! Hála Istennek!

Hamar hajóra szálltunk. Klárának hívták a lelkemet, és állítólag 2011-ben bocsájtották vízre Hollandiában. Nekem mégis úgy tűnt, hogy előtte már úszhatott valahol, csak kivették, és újra vízre tették. A kapitánytól megtudtuk, a WC használata után egy piros gombot kell keresni jobbra, és megnyomni. Szegény, valószínűleg még nem pisilt állva, ekkor ugyanis a gomb balra esik. Mire ez kiderült, kétszer megnyomtam a WC papír-tartó díszgombját, és felkapcsoltam a villanyt.

Közben kiderült, ezúttal a bekínálással nem kell megvárunk, amíg kiérünk az autópályára. Drága Vezetőnk gyorsan elővette a jövedéki termékeket, amelyeken ugyan nem voltak zárjegyek, de mégsem lehetett lefoglalni, ugyanis bevizsgálás közben elfogyott.

Mócsai Jóska volt az asztaltársam, és a szituációról József Attila jutott eszembe. No, nem a Dunánál című verse miatt. (Vagy az Petőfi?)

Ahogy a költő egy másik versében is írta:

„Mikor az uccán átment a kedves,
galambok ültek a verebekhez.”

Így én is leültem Mócsai Jóska mellé. Bár itt egyértelműen a helyes szóhasználat a Fradi sas letelepedett a lila izé mellé.

Első kikötőnk a szentendrei Határ csárda lett volna, de valahol máshol hajtottunk végre partraszállást. Ekkortól az eredeti kikötő lett a cél. A Duna part tüzetes és többszörösen oda-vissza végrehajtott átvizsgálása után tényleg megtaláltuk a csárdát és a hajót. Eközben megtudtuk, hogy a régi tájékozási alapelvek néha csődöt mondanak. A helyiek időnként hülyeséget beszélnek, a GPS pedig téved. Többek között ezért is jártunk be olyan útvonalat, mint a nők bevásárlások közben a plázákban.

Egy, csak egy rafkós legény volt a hajón, a helyismerettel rendelkező Mócsai Jóska, aki ki sem szállt. Viszont az is megtudtuk, hogy valójában nem is Mócsai, hanem szigetmonostori, innen a háttérismeret.

A legfontosabb csak most jött! A vetélkedő. Érdekes színfolt volt, hogy a szeniorok időnként akkor is kaptak pontot, ha nem is jelentkeztek, holott ez alapfeltétel volt. Nem nevesíteném, de mindenki tudja, kik kapták a bónuszokat. Mindez oly' tette sarkallt, amit soha nem hittem volna. Szövetséget kötöttem Mócsai Jóskával (!!!!!) és Hugyecz Gyuri unokájával, akiről feltételeztük, hogy jó lesz a nyereménykorong dobálásban is. Merthogy nem csak korongot kellett szerezni, azt célba is kellett dobni egy felfújható medencében lévő tányérba. A legeredetibb megoldást Ibolya szolgáltatta, aki nem egyesével hajított, hanem „tömbben”. Ebből is látszik, a tárgyi tudás mellé kell a rafinéria is. Írom mindezt hátsó szándékok nélkül. (Nekem nem kell időpont!) Nos, konzorciumunk is sikeres volt, és másodikká lettünk. Persze, ha leszámítjuk a „győztes” bónusz korongjait, akkor elsöprő lett volna a sikerünk, és nem kellene egy még ártatlan gyermeknek csalódnia a felnőttekben, a világban, az igazságosságban. Az ilyen magatartást már fiatalabb KORIMBAN sem értettem. Karcsi ugyanis régi kosaras tapasztalatait elővéve igen jó arányban dobott. De mindezt egy gyerek ellen? Hát olyan nehéz lett volna ellesni Máthé Szabi technikáját, és összesen csak egyet bedobni?

Volt még egy jó ebéd, meg hazafelé Vácott egy kis nyalás, az erős jelleműeknek sörivás, aztán hazaértünk.

Köszömindenkinek! Jó volt ismét együtt! Nem mondom, hogy Ocsó a régi, mert sokkal jobban néz ki, mint legutóbb. A jó időt is természetesen Ő rendezte. (Csak, hogy én is nyaljak egy kicsit.)

A tisztaszívű és lelkű...

2015. június 15-18. **LENGYELORSZÁG**

SZILÉZIA GYÖNGYE – WROCLAW ÉS KÖRNYÉKE

*„Lengyel-magyar két jó barát,
Együtt harcol s issza borát,
Vitéz s bátor mindkettője,
Áldás szálljon mindkettőre.”*

Hosszú szervezés után végre eljött az éves 4 napos kirándulásunk kezdete. Az eredeti létszámhoz viszonyítva kicsit megfogyva foglaltuk el Piri Transz Setra S 516 típusú, minden igényt kielégítő buszát és a hátsó fertályon akár focizhattunk is volna, de inkább ittunk.

... Egymás szavait.

Kivételesen egy profi túravezetőnk is lett (Ocsó után az első) Király Jolanta, aki a Király Tours vezetője és mindenese, de nem utolsó sorban Wroclávban született, ahova éppen tartottunk.

Az indulás után elshantunk e jeles író lakhelye mellett, majd Győr helyőrségben felszedtük Bobori uramékat és suhantunk tova.

Addig-addig beszélgettünk és anekdotáztunk, amíg egyszer csak elérkeztünk Klodzko városába, ahol kinyújtottuk elgémberedett végtagjainkat és egyéb testrészeinket.

Egykellemes városi séta után becéloztuk Wroclávban található kiszemelt szállodánkat. A szállodát többszöri kísérletezéssel egy benzinkút és egy gyorsétterem elfoglalásával sikerült megközelíteni. Nem egy parkoló-barát szálloda volt, bár később kiderült, hogy vendég-barát sem volt.

Mindenki csodálkozására meghívtam a csapatot egy sörre, de egy csepp sem, annyi sem gurult le a torkunkon. A csapos kisleány mosolyogva küldött el minket a

Másnap a délelőtti időt Wroclávban töltöttük utcasaroktól utcasarokig andalogva és az új ismeretek magunkba szíva.

Megnéztünk egy borzalmas magas toronyszerű valamit, aminek szerintem semmi értelme nincs, láttuk az új EB stadiont, a Kosciuszkó teret és sok minden mást is, de többször láttuk az arborétumot hol jobbról, hol balról, de mindig ott volt a rózsakert is.

A legszebb rész mindenesetre az óváros volt a maga utcáival és a Szent Mária-Magdaléna templommal.

A buszon megebédeltünk és kiruccantunk a szomszédos Swidnica helyőrségbe, ahol az UNESCO által is védett fából készült Béketemplomot jártuk be, majd átugrottunk Ksiazba és keresztül kasul bejártuk a XIII. században épült palota várat is.

Este a vacsora idején jól esett az a vörösbor, amit Pálos úr hozott magával és megosztotta a teljesen kiaszott túratársakkal. Köszönjük János.

Kora reggel elköszöntünk Wroclávtól, Jolanta szülővárosától és úgy gondoltuk, most már kirándulunk egy kicsit a sziklák és fák birodalmába. Így felmáztunk a buszunk segítségével a parkolóba, majd beindultunk a Kóbor Sziklák labirintusába.

(A terület 850-900 m magasán fekszik és a Skalnik nyugati határát képezi)

Nem hittük volna, hogy közel a 60 éves átlagéletkorhoz csúszunk-mászunk a sziklahasadékokban jókat kacagva egymás szerencsétlenségén. Különös figyelmet szántunk a kissé testesebb túratársaink próbálkozásainknak reménykedve abban, hogy beszorulnak a sziklák közé.

De nem szorultak be. Még Lajos sem.

Egy örök életre emlékezetes esemény zavarta meg a csendes és szerény túratársak nyugalmát a bújócskázás során, amikor egy szorult helyzetben Tündi néni felkiáltott:

- Apa! Mit csináljak a melleimmel?
- Azt, amit és a tökömmel. Válaszolt rá Apa.

E rövid párbeszéd miatt többen rosszul lettek a röhögéstől és nem is a bevert fejüket fájlalták, hanem a hasukba költözött izomláz fájt a további kacajok nyomán.

A sziklatúra nem volt hosszú, de nagyon emlékezetes. Jó ötlet volt odamenni.

Miután kiröhögöttük magunkat és megnyílt a lefelé vezető út nem is hezitáltunk tovább, hanem elindultunk aranyat keresni, mert valaki azt mondta, hogy aranyér a medvecsapáson.

Medvecsapás nem volt, de az aranyérben nem vagyok biztos.

Az aranybányát hamar megtaláltuk, de az aranyat nem. Le is ereszkedtünk a bányába, ahol hallgattuk, amit kell, majd gyalogoltunk egy kicsit, hogy utána a bányavonattal visszamenjünk a kiindulási helyre.

Kiszabadítottuk a buszon felejtett és bezárt Iluskát, aki nagy unalmában keresztretjvény fejtéssel szórakozott a nagy melegbe, ahelyett, hogy az arany fejtéssel foglalkozott volna. Miután megnyugodtunk, hogy nem kapott hőgutát kijelöltük az következő szállásunk helyét, Tychy-t és elindultunk oda.

Odaérve hamar megvacsoráztunk, még sört is adtak és elfoglaltuk a szobáinkat.

Teljesen random szerűen kiosztott szobák nem voltak egyformák, ezért csapatostul irigykedve jártuk be a szobákat és mindig a legnagyobbat kiáltottuk ki esti ivóparti helyszínéül, de végül az alig 50 éves házassági évfordulójuk alkalmából a nászutasoknak fenntartott lakosztályban elhelyezett Kati és Zsiga lakhelyén összejött a csapat és spontán megittuk a magmaradó gyarmatárut sokat kacagva Katika elbeszélésein és Zsiga szerénységén.

Ezúton is gratulálunk az aranylakodalomhoz.

(A család figyelmébe ajánlom, hogy az aranylakodalom alkalmából a feleség aranykoronát a férj aranykoszorút kell, hogy kapjon, új gyűrűket kell venni és meg kell erősíteni a fogadalmat)

Az utolsó nap (később kiderült, hogy ne is az utolsó) a terveink szerint korán indultunk, hogy be tudjunk lépni a II. világháború borzalmait bemutató múzeumba, Auschwitzba.

Megdöbbenéssel, csendben emlékezve, belegondolva jártuk körbe a borzalmak helyszíneit. Nehéz lesz elfelejteni.

A nyomott hangulat elkerülése érdekében egy rövid utazás után visszamentünk a szállásunknak helyt adó Tychy városba és meglátogattuk az ottani sörfőzdét, sörgyárat.

A sör finom volt.

Haza felé indulva Piri Trans tulajaja javaslatára és a csapat egyetértésével egy vacsora reményében a Piri Trans telephelyén keresztül közelítettük meg kicsinyke kis országunkat.

A 38. útlezárás után már többen bánták a vacsora meghívást, de a leves már főtt, nem lehetett változtatni. Több ismert síterepen haladtunk át, ami szokatlan látvány volt nyáron, de egyszer csak megérkeztünk a vacsora helyszínére, ahol meg is vacsoráztunk. A csapat befogadóképességére jellemző, hogy a felajánlott fél liter vodkából a felénél valamivel több fogyott. A túra elején ez elképzelhetetlen lett volna.

A vacsorától kigömbölyödve már csak egy pillanatnak tűnt, hogy másnap az éjjeli órákban érkeztünk meg. Így lett ez az 5. nap. Mindenféle túlfizetés nélkül.

Fárasztó volt, de nagyon emlékezetes. Köszönjük!

2015. szeptember 26.

SZEKSZÁRD - GEMENC - SUGOVICA - BAJA

Az éves tervnek megfelelően, de mégsem teljesen megfelelően az elgondolásnak kisebb kiruccanási szünetet követően megcéloltuk Szekszárd és Baja városát, valamint a gemenci természetvédelmi területet.

Az eredeti terv alapján két napra mentünk volna, de mi nagyon kemények vagyunk és egy nap alatt teljesítettük a tervet. Sztahanov is megirigyelhette volna a csapatot. Így elég hosszúra sikeredett az út, hiszen 06.00-kor indultunk és mintegy 23:00 után kezdtünk hazaérni. Ki-ki hamarabb, vagy később.

Az időjárás velünk volt. Miután mindenki elsütötte az enyhén szakállas mondást, miszerint mi akkor megyünk kirándulni, amikor jól esik, rájöttünk, hogy ez nem vicc. Direkt erre az alkalomra vettem egy enyhén feltűnő, már messziről rikító esernyőt, ami nagyon hasznos útitársnak bizonyult. Bizony.

Menet közben – türelmetlenül várva az autópályára érkezést – mindenki nagy öröme újra megünnepeltük a Pap házaspár 50. éves lakodalmát egy-két kupica beöntéssel és fincsi süti-vel.

Még egy szokásos ismeretfelmérő tesztlap kitöltését is befejeztük, mikor egy rövid megállást beiktatva már hajnalok hajnalán Szekszárd helyőrségben találtuk magunkat, ahol egy picit megváratott minket a helyi kísézőnk, de nem kellett sokat várni és rettenthetetlenül csepergő esőben felfedeztük a város nevezetességeit.

Kívülről tekintettük meg a kis Babits Misi szülőházát, valamint a vidék bortermeléséhez kapcsolatos tereket, szobrokat.

Nagyon kellett figyelniünk, főleg Ocsónak, nehogy lekéssük a Gemenci Állami Erdei Vasút Pörboly állomásáról induló, direkt a mi kedvünkért sínre rakott iparvonatát, abból a célból, hogy megtekintsük e csodálatos természeti terület élő- és növényvilágát.

Mindenestre a sok fától nem nagyon láttuk az erdőt és a vadak is elmenekültek a zakatolás hallatán, de mi nem keseredtünk el, mert kocsiról-kocsira adtuk át egymásnak Ocsó tarisznyáját, amiből az igen értékes anyag csak fogyott és fogyott.

Olyan nagy forgalom volt, hogy félúton át kellett szállni egy másik masinára, de nem volt mire. Egy darabig kuncogva nézegettük a szaladgáló vasutasokat, akik csak szereztek egy levitézlett pőrekocsit valahonnan, majd erősítve a barátságunkat felprézeltek minket oda, mint a heringeket és máris zakatoltunk tova a végcél felé.

Útközben a hideg és közeli barátság öröme az összes gyarmatárunk lába kél, de nem bánta senki sem.

Kellően megéhezve és átfázva Bajára buszoztunk, hogy egy vízparti fogadóban (Vizafogó) be-
rakjuk az arcunkba a megérdemelt ebédet, ami a többségnek olyan jól esett, mint az eső.

Annyi halászlét adtak, hogy a túrós csusza már nem csúszott annyira, de nem hagytuk magunkat. Lecsúztattuk.

Mire kitámolyogtunk az étteremből már várt minket Baja város idegenvezetője és megismertük Baja főterét, templomait, cukrászdáit (fagyit) és sajnáltuk a sok-sok friss házassági ceremóniák áldozatait.

Még ez ebédet mindenki csendben emésztette, mikor megérkeztünk a borkóstolás fellegvárába, ahol sok bor és egy kis vacsora várt minket, meg néhány lakodalmos csapat.

Aztán megint ettünk, ittunk, jót dumáltunk és még néhányan dalra is fakadtak, bár jobb lett volna, ha sírva fakadnak.

Megint egy jó programon vagyunk túl, élveztük még az esőt is.

Köszönjük.